

MIDNATTSDROPPET

TIDNING FÖR ANDLIG VÄCKELSE

MARANATA

GLÄDJE

FRID

HOPP

JESUS
GIVER

KRAFT

NR 5

1-14 MARS 1968

PRIS 1:25

Midnattsropet –

organ för andlig
väckelse i dag

Utkommer med ett 24-sidigt nr
den 1 och ett 20-sidigt nr den
15 varje månad.

Ansvarig utgivare är
ARNE IMSEN

Redaktör:
ANDERS B. ANDERSSON

Prenumeration kan verkställas på
närmaste postanstalt genom inbe-
taling på postgironr **57 16 20** på
postens tidningsinbetalningskort,
eller genom skriftlig hänvändelse
direkt till tidningens exp. Abonne-
manget (ej gåvo- och billighets-
prenumerationer) gäller tills upp-
sägning sker.

Prenumerationspriset är:

Helår 28: —, halvår 15: 50, kvartal
8: —. Lösnummer 1: 25. — Till Fin-
land, Norge och Danmark är priset
detsamma som i Sverige.

Gåvor till tidnings- och traktat-
missionen mottages med tacksam-
het. Postgiro 57 16 20.

Adressen till tidningens redaktion
och expedition är:

Surbrunnsgatan 60, Stockholm VA

Telefonnummer:
Redaktion och expedition
32 80 02, 31 71 35.

Meddelande om adressförändring
måste göras senast tre veckor in-
nan den skall träda i kraft och kan
ske genom skriftligt meddelande
till tidningens exp. eller på postens
adressförändringsblankett nr 870.

Redaktionen tar med tacksamhet
emot bidrag, såsom vittnesbörd om
personliga upplevelser, rapporter
om Guds verk etc.

H. Halls Boktr. AB, Jönköping 55190 - 1908

ARNE IMSEN säger upp sig — kallas på nytt av församlingen

Ett sedvanligt årsmöte den
3 februari i Maranataförsam-
lingen i Stockholm fick en
oväntad och t. o. m. chockartad
upptakt och ajournerades där-
för till påföljande lördag den 10
samma månad. Orsaken därtill
var föreståndarens och ordfö-
randens, Arne Imsen, oåterkal-
leliga uppsägning av sin tjänst
med omedelbar verkan. Fyra
skäl anfördes för denna upp-
sägning efter fem års tjänst i
Stockholms-församlingen:

- 1) hälsoskäl
- 2) känslan av otillräcklighet
- 3) församlingens behov av en
mindre omdiskuterad förestån-
dare
- 4) förhållandena på riksplat-
net.

Reaktionen i församlingen
efter uppsägningen uteblev ej.
De flesta var gripna och be-
drövade och flera uttalade sig.
Förslag framkom genast att be-
vilja broder Imsen en vilope-
riod, så att han skulle kunna
återhämta hälsa och krafter,
ett annat förslag framlades
också om återkallelse till före-
ståndare- och ordförandetjän-
terna.

Årsmötesförhandlingarna
fortsatte lördagen den 10 fe-
bruari med val till olika tjäns-
ter, bl. a. kassörer, sekreterare

och vaktmästare. När frågan
om ordförandeposten kom upp,
överlämnade broder Imsen mö-
tesledningen till v. ordföranden,
Sture Swärd. Förslag om åter-
kallelse framfördes bl. a. från
äldstestyrelsen och församlingens
sångare, likaså förslag om en
viloperiod för både Arne och
Britta Imsen. Ingen övrig kan-
didat till ordförandeskapet i
församlingen nämndes, och för-
samlingen fick gå till val. Valet
skedde på så sätt, att vännerna
fick resa sig upp vid jakande
svar och förbli sittande vid ne-
kande. Man reste sig så gott
som mangrant, och ordföranden
förklarade broder Imsen åter-
kallad till tjänsten som före-
ståndare och ordförande i Ma-
ranataförsamlingen i Stock-
holm.

Broder Agne Barks ord i mö-
tet sammanfattar den andliga
situationen i ett nötskal, han
citerade Ps. 92: 13: "Såsom en
ceder på Libanon växer han
till." Cedrarna på Libanon har
tre hjärtrötter, som söker sig
ner till berggrunden, till själva
klippan. När sedan stormarna
kommer, står cedern med hjärt-
rötterna omslingrade om den
fasta klippan. Och hjärtrötter-
na har vi nämnda i 1 Kor. 13:
"Tron, hoppet och kärleken."

G. S.

Nr 5

1-14 mars 1968

Årg. 9

BÖN OCH BARNASKAP

Av Per-Olov Fägerholt

Slår vi upp en daglig tidning och tittar på platsannonserna — och vem har inte gjort det någon gång? — så finner vi ofta längst ner i annonstexten en anvisning: Ansökan skall före den och den tidpunkten sändas till den och den adressaten. Den som då söker platsen är naturligtvis noga med att adressera den enligt anvisningarna. Annars riskerar han, att den förkommer eller kommer in för sent.

Rätt adressat i bönelivet.

Då det gäller vårt böneliv, existerar en liknande lag. Den som redan är frälst skall rikta sina böner till rätt instans. Ofta gör vi kanske detta rent intuitivt, men lika ofta tror jag vi tillämpar ett obligatoriskt och odisciplinerat bönesätt, som är oss till hinder. Inte så att Gud inte hör oss, men jag tror Han hindras att ge oss det fullödiga bönesvaret, därför att vi inte beder väl.

När vi beder, säger vi ofta så här: Käre Jesus, hjälp, giv . . . o. s. v., och så räknar vi upp vad som ligger på våra hjärtan. Och felet vi begår är, att vi vänder oss till Jesus med böner av det här slaget, d. v. s. böner för olika behov. Nu tänker du säkert: Fel att vända sig till Jesus? Ja, just det. Inte till honom, men genom honom skall vi gå. Till Fadern. Fadern är rätta adressaten. Visserligen tror jag, att Jesus profant talat remitterar våra ärenden till Fadern — han är ju

vår förebedjare och förespråkare — men varför inte medvetet använda den rätta vägen, om vi lärt känna den?

En fråga mognar.

Under flera år har den här frågan legat latent hos mig, och nu har det börjat klarna. Redan för en del år sedan leddes jag in på dessa tankar och erfor välsignelse av tillämpningen, även om begreppen var en smula suddiga. Nu har alltsammans återkommit med förnyad styrka och med större klarhet. Jag är övertygad om att det jag nu rör vid är av utomordentlig betydelse för både vårt barnskapsförhållande och för vårt böneliv. Ty här ligger en stor hemlighet förborgad, en nyckel till makt med Gud i bönen.

Lär oss bedja!

Antag, att en ung man och kvinna blir förälskade i varandra. Den unga kvinnan visar sin blivande make all kärlek och hängivenhet, men mot hans föräldrar demonstrerar hon tanklöshet och likgiltighet, kanske nonchalans. Säkert skulle detta grumla den unge mannens glädje och bli en källa till besvikelse. Ungefär på samma sätt tror jag Jesus upplever det, då vi beder till endast honom och så där i förbigående passar in ett "gode Gud" eller liknande uttryck i vår bön. Jesu lärjungar hörde Jesus bedja, och sedan de hade hört och förnummit, hur han bad till sin Fader i him-

melen, framställde de en begäran, att han skulle *lära* dem att bedja. Det är knappast mindre bibliskt, om vi i dag *lära* oss bedja.

Två bönefundament: Barnskap och namnet Jesus.

Jesus villför lärjungarnas begäran. Så formulerade han den bön, som vi kallar "Fader vår". Rätt använd, d. v. s. som en levande bön utan formalism, utan träldom, utan tanklös vana och utantillrabblande, är den bönen en ram för allt bedjande. Den vilar på barnskapets fundament i Joh. 1: 12—13: "Men åt alla dem som tog emot honom (Jesus) gav han *makt* att bliva Guds barn, åt dem som tro på hans *namn*; — — —." Jehovas vittnen talar gärna om att de representerar det folk, som skulle uppkallas efter Guds namn. Men Guds namn, det namn som är över alla namn, det finner vi bl. a. i Joh. 17: 6, 11—12. Där står det: Fader, bevara dem i ditt namn — det som du har förtrott åt mig — — —. Och åt Sonen gavs namnet Jesus, ty han skulle frälsa sitt folk från deras synder (Matt. 1: 21).

Namnets betydelse understryks också av Jesus, då han lär lärjungarna bedja: "Fader vår..." — där ligger barnskapets villkor och rättigheter för den bedjande —. "Helgat varde ditt namn!" Ja, helgat varde det namnet. Ty det är över alla namn (Fil. 2: 9). Och i det namnet skall vi bedja. I det namnet skall vi presentera våra önskningar och begär för Fadern. Alla som i strid mot bättre vetande vägrar att gå genom honom, som är dörren, som är vägen, sanningen och livet, vid dem låder synd och orenhet och orättfärdighet, och över sådant uppenbarar sig Guds vrede (Rom. 1: 18). Men i den älskade är vi *benådade* och kan med full frimodighet träda fram inför nådens tron. Fadern ser oss då "genom" Jesu försoning, och i kraft av den blev vi ju hans barn, d. v. s. födda av Gud. Han känns vid oss, så länge vi förbliver i detta barnskap. Guds säd förbliver då i oss, och vi kan icke synda (1 Joh. 3: 6). Här avses naturligtvis medveten, aktiv synd, inte ett fall eller de omedvetna ofullkomligheter, som vidlåder oss som människor. Bris-terna skall vi *växa* ifrån, och detta följer på den andliga hygien, där vi renar oss, liksom han är ren (1 Joh. 3: 3).

Böneregler, villkor och löften.

Strax innan Jesus lämnade lärjungarna, preciserade han bönereglerna och villkoren och löf-tena. Vi läser orden i Joh. 14: 12—14: "Den som tror på mig (Jesus), han skall också själv göra de gärningar som jag gör; och ännu större än

dessa skall han göra. Ty jag går till Fadern. Och vadhelst ni ber om i mitt namn, det skall jag göra, på det att *Fadern* må bliva förhålligad i Sonen. Ja om ni beder om något i mitt namn, så skall jag göra det."

Avgörande för dessa oerhörda löften var alltså, att Jesus gick till Fadern. Sedan Jesus hade segrat på Golgata, blev allt honom underlagt av just Fadern (Fil. 2: 8—9) — Fadern själv undantagen (1 Kor. 15: 27). Därför skall vi bedja Fadern i Jesu namn och då utför Jesus Faderns vilja. "Sonen gör allenast vad han ser Fadern göra; ty vad han gör det gör likaledes ock Sonen." (Joh. 5: 19.) Ännu tydligare sägs i Joh. 15: 16: "... jag har bestämt om eder, att ni skall gå åstad och bära frukt, sådan frukt som bliver bestående, på det att *Fadern* må giva er vadhelst ni ber *Honom* om i mitt namn." Men observera villkoret för att få bedja om vadhelst vi vill: Fruktbärande. Och det slagets frukt- bärande åstadkommer vi inte utan att ha lärt oss underordna oss hans vilja. Den lärdomen får vi genom böneerfarenhet. Ty vi får svar endast då vi beder efter Faderns vilja. Då hör han oss (1 Joh. 5: 14).

Den första församlingens bönesätt.

I Apg. 4 har vi en bön återgiven, som bads i församlingen i Jerusalem, sedan Petrus och Johannes vid hot om strängt straff hade blivit förbjudna att tala i Jesu namn. Så här börjar vers 24: "Då de hörde detta, ropade de alla endröktigt till *Gud* och sade: "Herre, det är du, som har gjort himmelen och jorden..." Vilken Herre var det? I vers 27 får vi svaret: "Ja, i sanning, de församlade sig i denna stad mot din helige tjänare Jesus, mot honom, som du har smört...". Längre fram (v. 30) följer en bön till *Gud*, att *han* skall utsträcka sin hand och låta tecken och under ske genom sin helige tjänares *Jesu namn*.

När de hade slutat, skakades platsen, där de var församlade. Himlen manifesterade den bönen inte bara med ett bönesvar i form av fortsatt frimodighet åt apostlarna utan t. o. m. med en fysikalisk maktdemonstration.

Bönegemenskap med Herren.

Syskon, det är inte att detronisera Jesus, om vi lär oss bedja vad jag vill kalla behovsböner på ett bibliskt rätt sätt. Som frälsta har vi en herre, Jesus, men det finns också en Fader, som kallas Herren (Apg. 2: 34). Får vi uppleva bönegemenskap med Fadern, som är Herren, genom Jesus, vår herre, blir Jesu försoning ännu större,

Forts. på sid. 20

DU MÅSTE FÖDAS PÅ NYTT

Om en människa icke blir född av vatten och av Anden, kan hon icke komma in i Guds rike. Joh. 3: 1—8 V 5.

Jesu dialog med Nikodemus, en av judarnas ledande män, berör en ytterst viktig del i frälsningen — omvändelsen. Den är det första steget i frälsningen och ett betydelsefullt avgörande. Jesus kallar det här att födas på nytt — födas av vatten och ande.

Detta att du måste födas på nytt för att komma in i Guds rike, låter avgjort inte som något kärlekens budskap. Detta MÅSTE är ett krav, ett villkor. Människan måste göra ett halt, ett HELT-OM och sedan ett framåt marsch.

En frälsningsupplevelse är inte fråga om en karaktärförädling eller karaktärsförbättring. — Du må äga den högsta intellektuella begåvning eller den bästa utbildning, en fläckfri karaktär och de mest tilltalande personliga egenskaper — det räcker inte. Människan måste födas på nytt. Människan har ingen möjlighet att komma in i Guds rike på grund av förtjänster och egna ansträngningar, utan hon MÅSTE födas ditin. Detta *omvändelsekrav* måste predikas med skärpa för syndaren. Det finns endast en väg och en möjlighet till räddning, Jesus.

Idag predikas många gånger ett annat evangelium. Man talar om en godhet som sägs finnas längst inne i människans inre. Det gäller endast att locka fram det goda. Präster och

Av
Gunno Andersson

predikanter predikar ett evangelium som "kliar" åhörarna i öronen och man stryker dem med hårs. Resultatet blir att många opånyttfödda kommer in i församlingarna, blir kanske med i dess styrelse ENDAST därför att de har ett gott rykte, ett fint yrke. Man stövlar helt enkelt in i ett hem för Guds återlösta barn med endast mänskliga och själiska begåvningar med sig. —

NEJ! Man MÅSTE FÖDAS PÅ NYTT.

Gunno Andersson

Petrus sade på första pingstdagen: "Omvänd er, och låt alla döpa er i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse. Då skall ni få den helige Ande som gåva. Ty löftet gäller alla." Apg. 2: 38, 39. (D. H.)

Petrus ställde två villkor för att de skulle få två välsignelser. Omvändelse och dop var nödvändigt för att få syndernas förlåtelse och dopet i Anden. Gud har icke anseende till personen. Det har ingen betydelse om du är av hög eller låg börd, rik eller fattig, drinkare eller moralupprustare. **ALLA MÅSTE FÖDAS PÅ NYTT** för att kunna se Guds rike.

Att födas eller förlossas sker ej utan smärta, men det underbara är att det föds någonting nytt. Det är liv som förlossas. När en själ övergår från Sattans makt och välde in i Guds älskade Sons rike sker det en förvandling, genom Jesu nyskaparemak. "Det gamla är förgånget, se, något nytt har kommit."

En ny skapelse i Kristus Jesus har fötts. Tänk vilken underbar förlossningssång det måste bli, när själen upplever att den är FRI. Den blir fri att tjäna Jesus, fri att älska Jesus, fri att tillbedja Jesus. Den upplevelsen kan bli din.

Stanna upp, reflektera och handla, och Jesus låter dig få uppleva att det gamla "stenhjärtat" tas ut och du får ett "hjärta av kött", som är töjbart för Jesu kärlek. Gud välsignar dig. Amen.

Gunno Andersson

HAR DU KRISTI SINNE?

"Den köttsliga människan tål inte att bli baktalad, misskänd och föraktad. Det köttsliga sinnet kan inte omskolas eller fostras. Dess plats är på korset, fastnaglat med bekännelsens raka spikar", säger **Ragnar Aalto** i denna artikel om att ha Kristi sinne. Segern vinnas genom att bruka Andens svärd som är Guds ord och genom att fullkomligt underordna sig Faderns vilja.

Aposteln Paulus säger i 1 Kor. 2: 16: "Men vi hava Kristi sinne." Han uppmanar oss också att vara hans efterföljare, såsom han själv var Kristi efterföljare. Således kan det ej vara betydelselöst hurudant vårt sinne lag är.

Enligt Skriften är människans sinne ont och köttsligt och kan som sådant icke behaga Gud, utan är under dom och förbannelse enär det icke är Guds lag underdånigt. —

Det är på två olika sätt den mänskliga ondskan särskilt kommer tillsynes. Å ena sidan vill människan gärna tro sig vara något och anstränger sig till det yttersta att synas vara något. Till detta försökte djävulen fresta Jesus på frestelsernas berg. Å andra sidan är människan benägen att draga sig undan från offervägen, vilket ju var Jesu frestelse i Getsemane. I det förra fallet vann vår Herre och Mästare en härlig seger genom Andens svärd som är Guds ord, och i det senare fallet genom att fullkomligt underordna sig sin Faders vilja.

Denna håg och vilja att tro sig och synas vara något vill tränga in i församlingen såsom en giftig rot åstadkommande mycket ont, på samma sätt som giftflugorna vållade stank och jäsning i salvoberedarens salva, Pred. 10: 1. Guds församling skall vara en sådan vällyktande salva, vars doft skall föra de ofrälsta till Kristus. Men, ve oss om det har blivit stank i stället för vällykt. Om Kristi sinne har blivit utbytt mot det som är sju gånger värre än världens sinne, nämligen den avfälliga människans på nytt besatta sinne. Denna stank flyr till och med de ofrälsta, sägande: "Detta är värre än i världen."

Detta köttsliga sinne kan icke omskolas eller fostras. Dess plats är på korset, fastnaglat med bekännelsens raka spikar. En krokig spik drar icke, säger timmermännen och en anonym bekännelse fäster inget köttsligt sinne vid korset.

Bekännelsen är tvåsidig, nämligen att bekänna

Kristus såsom Herre å ena sidan samt bekänna sanningen om sig själv å andra sidan, 1 Joh. 1: 9.

Med församling åsyftar jag icke här någon speciell riktning eller egna ställningstaganden, ty "sextio äro drottningarna och åttio bihusturna och tärnorna en otalig skara. Men en enda är hon, min duva, min fromma", H. V. 6: 7, 8.

Huru mycken skada har icke denna lärjungarnas åtrå att vara störst åstadkommit i arbetet för Guds rike. Enighet ger styrka, men oenighet gör svag. Israels barn hade inte kunnat intaga landet om de begynt att ifrågasätta Josuas av Gud förordnade ledarskap. Har vi endast det minsta lilla senapskorn av Kristi sinne, bör också vi vara lydiga våra ledare och lärare, som Herren har gett församlingen. I annat fall blir följden att hela verket går under. Må Gud genom sin nåd bevara oss från att vilja vara något!

Frestelsen att draga sig undan är minst lika farlig. Hade Jesus dragit sig undan, den av Fadern Honom tilldelade lidandeskalen, vore du och jag utan försoningsoffer för våra synder, utan hopp och Gud i världen. Många finns som är ovetande om frälsningen i Kristus Jesus, därför att ingen har talat om för dem, att Kristus har lidit och dött för deras synder eller på grund av att de som förkunnat ett slags evangelium tagit bort nyckeln till kunskapen om Kristi hemlighet så att den härlighet som strålar fram ur Kristi anlete icke kunnat sprida sitt sken till människors frälsning. Därför gäller det för oss var och en att så överlåta oss åt Gud, att hans Ande får leda oss fram till *hela sanningen* och sedan själva förkunna denna sanning hel och oförfalskad så att vi är villiga att arbeta vare sig vi synas eller icke synas, om vi är föraktade eller ärade, med det enda för ögonen, att vår Herres ärende hastar och att tiden härefter är kort.

Till Kristi sinne hör också att vara försonad

med sitt livsöde. Jesus var försonad med sitt av Fadern bestämda svåra uppdrag. Han, mästaren med den lärda tungan, som fick skarorna att följa sig som aldrig någon, Undergöraren, för vars blotta ord sjukdomsandar och demoner flydde, ja själva döden måste återlämna sitt redan tagna byte, han som dukade bord i den brödlösa ödemarken så att tusenden blev mättade, han var villig att offra allt och på Golgata kors gå en hemsk död tillmötes. Men för Petrus var denna tanke så orealistisk, ja absurd, att han måste taga Mästaren avsidet och riktigt tala förstånd med honom. Varför detta slöseri med gåvor och möjligheter? Varför skulle det bästa som jorden någonsin frambragt, som det då syntes Petrus, förspillas till ingen nytta? Petrus var så ivrig att överbevisa Jesus om det dåraktiga i Hans gärning, att Jesus slutligen nästan brutalt stötte honom bort med orden: "Gå bort, Satan, och stå mig icke i vägen, ty dina tankar äro icke Guds tankar, utan äro människotankar."

Så är det med våra tankar. Vi kunna ha stora och högtflygande framtidsperspektiv, och så blir vi helt satta åt sidan. Då vill vår egen ande resa sig. Den tål icke att bli baktalad, misskänd och föraktad, utan är strax redo att likt David omgjorda sig med sitt svärd för att slå den onde Nabal, som varit djärv nog att fråga: "Vem är Isaias son?" Men när David flydde undan Absalom hade han lärt sin läxa. När Simei förbannade honom och kastade stenar på honom, och hans närmaste män ville hugga huvudet av Simei, bjöd han dem att vara stilla. Han visste nämligen att såsom svalan flyger förbi sparven, så far en oförtjänt förbannelse förbi. David säger i en av psalmerna: "Jag har stillat och lugnat min själ i mig såsom ett avvant barn i sin moders famn. Jag umgås icke med ting som äro mig för svåra."

Han hade i sanning lärt sin läxa. Give Gud oss nåd att vi var och en må bli så ödmjuka att vi kunna få del av det sannskyldiga goda, Kristi sinne!

Ragnar Aalto

"Kom icke vid mina smorda..."

"Kommen icke vid mina smorda och gören ej mina profeter något ont." Ps. 105: 15.

Männe man inte kan förlikna ovan citerade ord vid en lysboj, som lyser och klämtar i mörka natten, och som tillika varnar och visar vägen. Lika visst som sjömännen har att rätta sig efter en lysbojs ljus och klämtning för att komma rätt och nå hamn, så tror jag att vi som Guds folk också har orsak att i alla stycken följa Ordets fingerisning.

Hur är det med ovannämnda ord? Har vi inte — för att, som vi trott, ge sanningen rum — mången gång nagelfarit Herrens vittnen? Vi har varit hårda i våra ord och omdömen. Vi har glömt, ja kanske rentav inte vetat, att Herren är så sträng på detta område. "Kommen icke vid mina smorda", säger Herren. Det är oerhört viktigt att man inte överträder

Av

Algot Westergård

Herrens bud, ty ingen sådan kommer ostraffad undan.

Låt oss taga några exempel ur Bibeln. I 1 Moseboks tjugonde kapitel finna vi Abraham i

Gerar. Abraham tänkte: "På denna ort fruktar man inte Gud" (v. 11). För att då inte, som han trodde, behöva bli dräpt för sin vackra hustrus skull, så sade han att hon var hans syster, vilket hon ju också var. Då sedan konungen i Gerar lät hämta Sara till sig, ser vi hur Gud går tillrätta med honom. Och trots Abimeleks oskuld var han dömd av Herren att dö för sitt tilltag på den grund att Sara var en profets hustru (v. 7).

Vi kunna mänskligt att döma ställa oss på Abimeleks sida och hämta fram Abrahams fel och brister. Men emedan Abraham var en profet, blev Abimelek tvungen för att bli vid liv att låta Abraham bedja för sig. Så handlar Gud.

Nu frågar kanske någon: Får då en Herrens tjänare leva hur som helst? Nej, Gud går nog tillrätta med sina tjänare.

Må vi blott få nåd att vara stilla och bedja. —

Vidare ser vi hur det gick för Mirjam, Arons och Moses syster, 4 Mos. 12. Mirjam jämte Aron talade illa om Mose. Det var avundsjukan som gripit dem. "Är då Mose den ende som Herren talar med? Talar han icke också med oss?" (v. 2). Vi bör också lägga märke till vad det står i slutet av samma vers. "Och Herren hörde detta." Må vi envar besinna detta: "Herren hör." Och det är inför Honom som vi skall göra räknenskap för vad vi talar om hans smorda. Må därför våra ord vara få och våra domar milda.

Vi ser sedan, huru det gick för Mirjam, när Herrens vrede drabbade henne. Hon blev vit av spetälska (v. 10). Först när Aron erkände vilken synd de i sin dårskap begått, ropade Mose till Herren: "O, Gud, gör henne åter frisk" (v. 13).

Likaså om vi tänker på Da-

vid och Saul, tyckes det oss, att David borde ha haft full rätt att döda Saul, för allt det som han fick utstå för Sauls skull. Det oaktat utbrister ändå David: "Herren låte det vara fjärran från mig att jag skulle göra detta mot min herre, mot Herrens smorde, att jag skulle uträcka min hand mot honom, han är ju Herrens smorde." 1 Sam. 24: 7.

Må David stå som föredöme för oss envar när det gäller Herrens smorda, om det än har gått så långt som i Sauls liv. Vi ser sedan hur det gick för amalekitynglingen. Han gjorde, som det kanske syntes honom, en barmhärtighetsgärning, då Saul i dödsångesten bad honom giva sig dödsstöten. När sedan David fick reda på vad amalekiten gjort, lät han stöta ned honom, på den grund att han uträckt sin hand mot Herrens smorde. "Kände du då ingen fruktan för att uträcka din

hand till att förgöra Herrens smorde." 2 Sam. 1: 14.

Må dessa exempel vara nog för att vi må se, hur allvarligt det är att komma vid Herrens tjänare.

Önskar vi som enskilda kristna och som församling äga Guds välbehag och välsignelse i rikt mått, erhåller vi det endast på den väg, att vi tackar Gud för dem som kämpar för Herrens rikssak här på jorden. Och skall den seger och väckelse vi alla längtar efter komma, må vi då likna Aron och Hur, som stödde Mose händer, då de voro böjda i bön.

Till sist vill jag citera profeten Jesajas ord från 54 kap. och v. 17: "Och nu skall intet vapen som smides mot dig hava någon lycka, var tunga som upphäver sig för att gå tillrätta med dig skall du få domfälld. Detta är Herrens tjänares arvedel, den rätt de skola undfå av mig, säger Herren."

Narkomani — ett alarmerande problem

Tror du på Gud? Tror du att Bibelns ord är sant i dag?

Jag vill be dig att läsa Sef. 1: 14—18. Det börjar så: "Herrens stora dag är nära."

Det talas om Sverige som en välfärdsstat och det är sant. Men vi har en baksida som vi inte tycker om att tala om. Vill du som tror på Gud våga öppna dina ögon för detta som jag nu vill berätta för dig?

1956 skrev en svensk läkare att narkotikaproblemet var alarmerande, ty vi hade då 200 registrerade narkomaner i Sverige. Han fick till svar, att det var väl inget att tala om, det var något man fick räkna med. I Stockholm fanns det 1967 7.000 registrerade narkomaner. Den 1 januari skrev tidningen

Press-extra att det enbart i Stockholm finns 20—30.000 ungdomar, där lägsta åldern är 10—11 år, som röker hasch. Dessa siffror som du läser i dagstidningarna är inte tagna i underkant.

I USA har narkotikan varit ett problem i mer än tio år. Myndigheterna där har försökt att lösa det med hjälp av läkare, avvänjningskurer och tvångsintagning för avgiftning. Cirka en halv procent har blivit hjälpta på detta sätt. För en tid sedan tände Gud en ung pingstpastor vid namn Wilkerson.

Wilkerson presenterade ett helt budskap för narkomanen om vad Gud förmår, och gjorde klart att någon människohjälp

i form av läkare och medicin för avvänjning ville han inte bjuda. Men om de ville ta emot Jesus Kristus och den hjälp han kunde ge, så skulle han bedja för dem, och de skulle komma loss från sitt helvete.

Vad är hans rehabiliteringssiffror i dag tio år senare? Om du tror på Guds kraft då tror du även på dessa siffror. Han har genom att endast presentera Jesus kunnat uppvisa 80 procent lösta narkomaner av dem som tog emot budskapet om Jesus till frälsning och frigörelse. "Om nu Sonen gör eder fria, så bliven I verkligen fria." Halleluja!

Låt mig ställa frågan: När skall de kristna i Sverige vakna och se att narkomanproblemet,

ungdomsbrottsligheten och det andliga förfallet i Sverige är deras gemensamma problem? Medan de olika trosriktningarna diskuterar och ventilerar skrattar Satan gott och snärjer fler och fler ungdomar i detta gift som läkemedelsmissbruket är i dag.

Hur skulle Guds verk se ut i dag i Sverige om alla trodde och handlade som du? Gud kan hjälpa, men han behöver mänskliga arbetare, ty skörden är stor.

Ett citat av en grabb på 16 år, som jag mötte för någon månad sedan: "Alla kristna bara pratar, men de gör ju inget för att hjälpa oss." Är detta sant? Gör vi inget? Jag lämnar åt dig att svara honom, om han inte redan är död, ty hans dagar är räknade. En annan före detta narkoman sadé: "Alla mina kamrater dör som flugor, och ni sitter bara i sammanträden och kommittéer och skall utreda!"

Gud har en lösning även på narkotikaproblemet. Han söker människor som vill försaka allt för att följa honom. Då skall Han uppenbara sin kraft till frigörelse och frälsning!

Dahl Stistrup

Så här upplevde jag MITT ANDEDOP

Jag hade varit frälst under många år, men levde i en grupp av kristna där det inte talades särskilt mycket om Anden och nådegåvorna. En vinter för några år sedan var jag med min hustru på en plats i Värmland. Vi skulle hjälpa till med lite sång, musik och vittnesbörd i en mötesserie där. Efter söndagens möte satt vi och samtalade i andliga ting tillsammans med vårt värdfolk, ett ungt lärarpar som lever helt för Jesus.

Vi bad allesammans på knä och så reste vi oss upp. Men då jag stod alldeles upprätt och precis skulle sätta mig ned i soffan bakom mig, så var det som om en "mild blix" skulle slagit ned i mitt huvud. Jag genomströmmades ut i fingerspetsarna och tårna och genom hela kroppen av Jesu innerliga, värmande kärlek.

Men inte nog med detta. Mot en alldeles vitblå bakgrund lyste bokstäverna JESUS fram, en i sänder, i mörkröd färg. Så stod hela namnet för min syn några sekunder. Sedan genomströmmades jag tre nätter i följd av denna kraft. Först frampå morgontimmarna kom jag till ro för att sova, men jag var utomordentligt stark under dagarna. —

Efter denna upplevelse blev jag en helt annan människa. Jag fick större frimodighet att vittna om Jesus, och en ännu större längtan att läsa Guds ord.

Jag fick inte prisa Jesus på främmande tungomål vid detta tillfälle, men min tunga lösgjordes senare, pris ske Hans namn för det!

Då jag vid ett senare tillfälle låg i bön i mitt hem kom det plötsligt några "konstiga ord"

över mina läppar. Jag blev lite rädd för att det skulle vara något köttsligt och så tog det slut. Efter en tid stod jag och vittnade i ett tälmöte och mitt i vittnesbördet kom återigen samma ord. Då förstod jag att det var äkta och från Herren.

Min käre vän, som läser detta, och som inte är döpt i Anden. Lägg dig själv som heloffer på Herrens altare, ärligt och uppriktigt, och bed om denna härliga gåva. Han som givit löftet är trofast och så får du denna kraft. Märk bara att denna kraft inte bara är tungomålstal, utan det finns många andra underbara gåvor, som kanske inte är så hörbara eller så synbara, men som är nödvändiga i en Guds församling.

Är du frälst och döpt, se till att du upplever Andens dop. Såsom Jesu lärjungar och efterföljare, behöver vi denna kraft. Framför allt, se till att du inte föraktar Andens olika yttringar. Lever du i sammanhang, där man inte predikar om Andens kraft, så gå till de ställen där du får höra talas om detta och samtidigt bli åsyna vittne till vad Jesus gör genom Anden nu.

Du som är döpt i Anden, se till att du alltid lever i smörjelsen. Gud välsigne alla läsare.

Otto W. Strågenius

**I den här spalten
skall vi återkomma
med personliga vittnesbörd om upplevelsen av dopet i den Helige Ande.**

**Berätta kortfattat
om Din erfarenhet
för den här spalten.**
RED.

HELA ÅRGÅNGEN MIDNATTSROPET 1967

Kr 25:—

ETT FÄTAL
EXEMPLAR
KAN ÄNNU FÅS

Skriv till
MIDNATTSROPET
Surbrunnsgatan 60
Stockholm VA

eller ring 08/31 71 35

Av
**Anders B.
Andersson**

HUR BRUKAR

Man kan synda med sin tunga...

- **GENOM FÄFÄNGLIGT OCH TOMT PRAT.**
2 Tim. 2: 16
- **GENOM ATT BRUKA DEN TILL ATT
TALA LÖGN.** Efs. 4: 25
- **GENOM ATT TALA SÅDANT SOM BEDRÖ-
VAR GUDS ANDE.** Efs. 4: 29—30, 5: 3—4
- **GENOM ATT FÖRTALA VARANDRA.**
Jak. 4: 1

Paulus som finner det vara önskvärt att alla talar i tungor och själv talar tungomål mer än alla andra, (1 Kor. 14: 2, 17) påpekar med starkt eftertryck att våra talorgan dock är till, inte bara för att "tala i anden" utan också för att "tala med förståndet". Han betygar: "... Dock vill jag hellre i församlingen tala fem ord med mitt förstånd, till undervisning jämväl för andra, än tiotusen ord i tungomål. Mina bröder, varen icke barn till förståndet; nej varen barn i ondskan, varen fullmogna till förståndet." (1 Kor. 14: 19—20.)

Vår tunga skall alltså på det ena eller andra sättet alltid vara under kontroll. —

• • •

Det finns i N. T. en mycket omfattande undervisning om bruket av våra tungor — en positiv sida av största betydelse, men också en negativ, som absolut inte får förbises: "Från en och samma mun utgå välsignelse och förbannelse. Så bör det icke vara..." skriver aposteln Jakob. (Jak. 3: 9). Den tanken kommer honom också att utbrista: "... Tungan är en eld..." (Jak. 3: 6).

Vad kan inte elden åstadkomma — vilka krafter sätter icke den i rörelse!

Utan eld skulle intet liv kunna existera. — Elden värmer, upplyser, vägleder och ger energi — hur skulle vi klara oss utan den? — Men vilka ödeläggande härjningar, kan den inte sätta igång med, då den inte vårdas eller kontrolleras! — Städer, som det tagit århundraden att bygga upp, lägges i aska på några dygn — stora skogar antänds och bränndes ner av det som från början bara var en liten låga — oersättliga värden ödeläggs på några timmar. —

Sådan är elden och sådan är tungan. —

Tänk vad ett litet ord kan värma, liva upp, vägleda och inspirera! — Det är den positiva sidan av tungans bruk. Men vilka nedbrytande och förintande krafter kan inte tungorna också släppa loss? —

Välsignelse men också förbannelse. —

Hur många härliga Herrens planteringar har ej blivit förbränd mark genom onda tungors härjningar? — Hur många den levande Gudens tempel har ej blivit till skrämmande ruiner genom en förtalets och skvallrets brand antänd av Gehenna! —

• • •

Borde vi inte alla börja bedja psalmistens bön: "Jag vill akta på vad jag gör, så att jag icke SYNDAR med min tunga..." (Ps. 39: 2).

Synda med min tunga — det går lätt, ty den liksom mina övriga lemmar är av naturen ond. —

När Paulus i Romarbrevet vill bevisa vårt väsens ondska, vår synd, vår skuld inför Gud och vårt djupa fördärv, då talar han också om hur starkt våra talorgan behärskas av det som är ont: "En öppen grav är deras strupe, sina tungor bruka de till svek. Huggormsgift är inom deras läppar. Deras mun är full av förbannelse och bitterhet..." (Rom. 3: 13—14).

Här är det med alltsammans — strupe, tungor, läppar, mun — och allt är lika fördärvat. Sannerligen om vi inte behöver bedja om och om igen: "... Så att jag icke syndar med min tunga..." —

Man kan synda med sin tunga på många olika sätt.

• • •

DU DIN TUNGA?

Vi kan synda med vår tunga genom *fåfängligt tal och tomt prat*. —

Jesus själv säger: "...För vart fåfängligt ord, som människorna tala, skola de göra räkenskap på domens dag. Ty efter dina ord skall du dömas rättfärdig, och efter dina ord skall du dömas skyldig." (Matt. 12: 36—37.)

Och den livserfarne, gudfruktige och klarsynte Paulus ger den unge Timoteus rådet: "Undfly oandligt och tomt prat. Ty de som befatta sig med sådant komma att GÅ ALLT LÄNGRE I OGUDAKTIGHET, och deras tal fräta omkring sig som ett kräftsår..." (2 Tim. 2: 16.)

Fåfängligt tal och tomt prat — det hör till tungans synder. —

Tig då hellre än att använda din tunga till meningslöst tomt pladder eller skrävlande rundsnack. —

Vi kan också synda med vår tunga genom att *bruka den till lögn, ty "en styggelse för Herren äro lögnaktiga läppar"*. (Ords. 12: 22.)

"Sådant skall edert tal vara, att ja är ja och nej är nej...", säger Jesus. (Matt. 5: 37.) Och vad han menar står klart för alla: människorna skall kunna lita på våra ord. —

"Läggen bort lögnen och talen sanning med varandra", manar aposteln. (Efs. 4: 25.)

Och lögnen skall en gång ställa människan utanför Guds himmel: "Men intet orent skall komma ditin, och ingen som gör vad styggeligt är och lögn..." (Upp. 21: 27.)

"Alla lögnare skola få del av den sjö som brinner av eld och svavel..." (Upp. 21: 8.)

Syndar med sin tunga gör man också "då man talar sådant som bedrövar Guds Ande. —

"Låten intet ohöviskt tal utgå ur eder mun, utan allenast det som är gott, till uppbyggelse, där så behöves, så att det bliver till välsignelse för dem som höra det. Och bedröven icke Guds Ande... Men otukt och orenhet, av vad slag det vara må, och girighet skolen I, såsom det anstår heliga, icke ens låta nämnas bland eder, ej heller ohöviskt väsende och dåraktigt tal och gyckel; sådant är otillbörligt. Låten fastmer tacksägelse höras." (Efs. 4: 29—30, 5: 3—4.)

Hur många gånger har ej välsignelserna pra-

tats och gycklats bort efter ett möte — det går lätt att bedröva Guds Ande. — Och här har även många Herrens vittnen förlorat smörjelsen och sin andliga myndighet genom oförsiktighet och bristande vaksamhet. Ett Herrens vittne behöver inte vara en träkmåns, men han måste veta var gränsen går mot det otillåtna. En gycklare vid kaffebordet får snyfta och hota hur mycket han vill i predikstolen, så tar ingen honom ändå på allvar. —

Man kan också synda med sin tunga genom att *tala illa om varandra*, skvallra på varandra med elaka ord.

"...Förtalen icke varandra, mina bröder...", skriver aposteln Jakob. (Jak. 4: 1.)

Redan till sitt gamla förbundsfolk sade Herren: "Du skall icke gå med förtal bland dina fränder..." (3 Mos. 19: 16.)

Och konung David som levde sin Herres hjärta nära, utbrister i den psalm han så betecknande kallar EN RÄTT MEDLEM AV HERRENS MENIGHET: "Herre, vem får bo i din hydda? — Vem får dväljas på ditt heliga berg? — Den som vandrar ostraffligt... den som icke bär förtal på sin tunga..." (Ps. 15: 1—3.)

Och konung David som levde sin Herres hjärta förkrossande allvar vid ett annat tillfälle: "Den som i hemlighet förtalar sin nästa honom vill jag förgöra..." (Ps. 101: 5.)

Guds dom vilar över förtalaren — Gud förbarme Dig över oss alla! —

Låt det från och med i dag bli heligt allvar i vår bön, då vi ständigt beder: "JAG VILL AKTA PÅ VAD JAG GÖR, SÅ ATT JAG ICKE SYN-DAR MED MIN TUNGA..."

Det är SYND att förtala — och det är också synd att lyssna på förtalaren. —

Behöver vi inte bedja som profeten fordom: "Ve mig, jag förgås, ty jag har orena läppar. Och jag bor ibland ett folk som har orena läppar..."

Är den bönen uppriktig, vår ånger sann och viljan till bättring helgjuten, då skall vi ännu i dag få uppleva hur den himmelska "altarglöden" berör vår tunga och våra läppar, renande, helgande.

Referat:

Agne Bark

Björne Erixon

EVANGELISTVECKA

Bibelstudium och samtal under evangelistveckan kom i huvudsak att kretsa kring två, till synes oförenliga linjer, som framträtt allt tydligare i väckelsearbetet de sista åren, och som gång på gång kolliderat med varandra.

Problemet berör innerst inne de andliga tjänsternas uppgift och plats i församlingen. De aktuella bibelrum som berör denna centrala sanning återfinnes i Ef. 4: 11—13 och 1 Kor. 12: 28.

"Och han (Kristus) gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare. Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarevärv, att uppbygga Kristi kropp, till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bli fullvuxna, intill Kristi fullhet."

"Och Gud har i församlingen satt först och främst några till apostlar, för det andra några till profeter, för det tredje några till lärare — — —" etc.

Från vänster: Björne Erixon, G. Eriksson, Dona Högländer

Det var i huvudsak evangelistens och missionärens tjänst, som kom i blickpunkten dessa dagar och de inlägg ur debatten som här nedan refereras belyser att vi är i behov av en långt grundligare bibelkännedom i dessa sanningar, och även en större respekt för vad Ordet säger.

ERNST HÖGLANDER

inledde veckans samtal med bibelstudium och läste Ef. 6: 10—19.

"Det är viktigt att vi har klart för oss vad vi kämpar mot, vad vi kämpar för och vad vi kämpar med.

När Bibeln talar om församlingen är det oftast familjetanken vi möter. Det är det som är hemligheten med enheten, ty i familjen där finns den sanna brödrakärleken. Den finns inte i en organisation.

När jag kom in i den här väckelsen var jag lite skygg. Men bröderna sade: 'Gå på!' —

Detta var inte bara en fras utan i det uttrycket låg detta — här är frihet — vi sluter upp bakom dig — gå på — frukta inte! —

Det är i andevärlden vi skall bryta ned fästen. Men jag frågar: Var finns den församling som är till 100 procent engagerad i själavinnararbetet och i den kampen? Vad gjorde att vi i början hade sådan framgång? Hela pressen, radio och TV var engagerade. Vi hade mycket större möjligheter just då, än vi anade.

Vi hade inga problem i början, men vi har det i dag. En biblisk sanning kan också bli ett problem. Det finns en fara; medan vi sysslar med den lokala församlingens uppbyggelse går världen förlorad. —

Jag framhåller detta i en artikel i 'Väckelsenytt'. Den artikel skickade jag till Midnattsropet för två år sedan. Den togs inte in. Då skrev jag en till som var annorlunda i tonen. Den togs in. Jag frågade i ar-

tikeln i Väckelsenytt: Varför har inte Sverige män som T. L. Osborn, Oral Roberts m. fl.? — Därför att alla försök till fri evangelisation här har kvävts. Gud har den ena gången efter den andra, hos unga män, lagt ned underbara gåvor. Var är de i dag? Vi kunde i detta land haft sådana män som Osborn som varit kända i hela världen. De skulle kunnat predika för miljoner människor. Men i dag sitter de i en liten församling där de får in en eller två syndare i mötena. — Varför?

Skall de hålla på att bygga upp den lilla gruppen i ett eller två år? I tio eller tjugio år? —

Bröder! — Vågar vi släppa fritt? — Om någon har ett initiativ, vågar vi säga i dag! Gå på broder? En del menar att de artiklar som jag skrivit motsäger varandra. Men så är det inte. Midnattsropets artikel är en fortsättning på den som är införd i 'Väckelsenytt'. —

Låt oss använda oss av den

AN I JÖNKÖPING

ARNE IMSEN
kommenterar
i nästa nr

Agård, Anders B. Andersson, Agne Bark, Ernst
Erixon.

Under lördagen och söndagen hölls stora avslutningsmöten, då vänner från Göteborg, Stockholm, Örebro, Norrköping, Borås, Motala och hela Småland mötte upp. En underbar och ren väckelseand var utgjuten i alla möten, då Guds Ord och Ande verkade på ett mäktigt sätt till frälsning, förnyelse och rening i tanke, vilja och sinne. Bröderna Helge Erixon, Ernst Högländer, Rune Gelinder, Karl Henriksson, Björne Erixon m. fl. predikade, vittnade och sjöng tillsammans med en stor sångarskara. På söndag em. talade missionär Ernst Högländer om Guds verk i Brasilien och ett stort missionsoffer frambars. —

Med stor glädje, med alltmer klarnad vision, med djup tacksamhet till Gud, återvänder vi till de olika platserna för att kämpa vidare i Herrens namn. —

Vi vill samtidigt här tacka vännerna i Jönköping och önska Guds välsignelse över Er och över församlingens vittnen.

”SE, JAG VILL GÖRA NÅGOT NYTT. REDAN NU VISAR DET SIG: MÄRKEN I DET ICKE?” Jes. 43: 19.

metod som är beskriven i 'Väckelsenytt' till dess att den metod som är beskriven i Midnattsropet börjar fungera! Jag frågar mig: Var finns den församling i dag som fungerar på det sätt jag talar om i Midnattsropet?

Medan vi uppbygger grupper och församlingar går världen förlorad. —

Ämbetena är satta över församlingen. Då skall evangelisten inte fråga församlingen utan församlingen skall fråga evangelisten. Respekten för dessa ämbeten behöver upprättas i dag. Vi måste bli män som vågar ta initiativ. Programmet har vi i Markus sexton.

Efter femton år räknat från 1913 hade Pingstväckelsen över 100 missionärer i 18 olika länder — hur många har Maranata?

Vad skall evangelisten göra? Han skall evangelisera genom att tala och skriva Ordet.

Vi har ju fyra evangelister

i Bibeln som har skrivit fyra evangelier. Matteus opponerade sig inte när Lukas skrev. Han sade inte: 'Jag har ju redan skrivit upp allt så noggrant, vad tjänar det till att också du skriver.' — Vem av oss skulle vilja säga det hade varit bättre om vi bara haft ett evangelium? Jag anser att ju fler tidningar vi får, ju bättre är det ur evangelisk synpunkt. Att skriva traktater, böcker tidningar och brev tillhör evangelistens ämbete. Ingenting får hindra honom. Han får inte ens hindras av församlingen. Evangelisten står över församlingen.”

ERIK-GUNNAR ERIKSSON

”Hindret för fortsatt väckelse uppstår den dagen vi börjar lägga band på varandra och varandras gåvor. —

Faran är att vi blir bundna och att vi blir så bibelenliga när det gäller den lokala församlingen att vi hindrar de män,

som har vision och tro på Gud. Vi måste respektera varandra.

Är de 'amerikanska' bröderna ett hinder för församlingens uppbyggelse? Är de utanför församlingen? — Nej. Det är de som går före och visar vägen. Var och en får personligen svara för det pund han fått. —

Döm inte ut bröder, som har en vision! Det vilar en dom över var och en som talar nedlåtande om Herrens tjänare. Har du en levande vision? Gå på i Jesu namn.”

ANDERS B. ANDERSSON

”Jag har fått intrycket, under inläggen här, att de andliga ämbetena och församlingen skulle vara något som är skilt från varandra. Det är fel, ty församlingen står inte över de andliga ämbetena och ämbetena står inte heller över församlingen. Skriften säger: ”Gud har i församlingen satt...” Församlingen är vad den är i kraft av de andliga ämbetena och de

andliga ämbetena har sin funktion i församlingen."

ERNST HÖGLANDER

"Vi skall som andliga ämbetsmän gå före och visa vår auktoritet. Församlingen skall inte dirigera oss. Individens frihet i församlingskroppen får inte heller beskäras."

HELGE ERIXON

"Det vore underbart om vi fick tala även i andra församlingar.

Vi är fria, men om vi vill gå in i ett hus och inte får komma in, då är ju vår frihet beskuren. Vår frihet bestämmes av andra. Hur skall vi då få komma in? Ett sätt finns som de stora evangelisterna har praktiserat. De drar samman budskapet till en enda detalj. Ju mindre budskapet blir kvantitativt ju större skaror samlar man. Tag exempelvis Billy Graham. Han hade t. o. m. en katolsk pater som medarbetare i mötena. Men om han skulle predika det bibliska dopet skulle hans plattform rämna. Med enbart helbrägdagörelseförkunnelse kan vi nå en stor skara, ty sjukdomar finns det hur mycket som helst. Om vi skall ha de stora skarorna som forum då måste vi krympa evangelium. Men vi kan ju inte hjälpa att evangelium är så rikt. —

Frågan ställdes här: Varför har inte Sverige sådana män som Osborn? Amerikas konstitution är byggd på grundstenar från franska revolutionen och den metodistiska väckelsen. Amerika har haft stora evangelister p. g. a. att det andliga livsrummet varit så stort. Vi kan nämna sådana män som Edwards, Finney, Moody. Moody var en stor förespråkare för de kristnas enhet. Denna frihet är traditionsgods. Detta är bakgrunden. Amerikas evangelister har haft förmånen att ver-

ka i ett land där evangelistens ämbete haft en oerhört stark ställning. Detta har naturligtvis också lett till missbruk.

Vi i Sverige har inte alls denna tradition. Här har sedan medeltiden grundlagts en statskyrka. Det är inte så länge sedan konventikelpakatet upphävdes.

Det har här betonats gång på gång faran av att församlingen blir en hämmande kraft för ett andligt ämbetes utveckling. Det är riktigt. Den kan vara både hämmande och tvärtom. Frågan ställdes varför pingstväckelsen på få år hade så många missionärer? Där står ju missionären i anseende t. o. m. över föreståndaren. Det var sanningen om den lokala församlingens suveränitet som möjliggjorde detta. Men hur gick det med evangelisten? Han ansågs som nybörjarpredikant. Tyst och omärkligt vann han människor, men han hade inte mycket livsrum. Det blir stort livsrum för ett ämbete där andra knappast har ståplats. —

Men vi skall inte förlyfta oss och gripna av panik säga: 'Vi har inga missionärer! Kanske skall vi ha evangelister ut i hela Europa.'

Det går nog inte att överföra ett system från ett land till ett annat. Gud vill skapa något här. Vi måste hålla fast vid försam-

lingen även om den är bristfällig. Vi ser bristerna men bevaras ändå i en rätt målsättning."

ERIK GUNNAR ERIKSSON

"Skall vi som evangelister stanna på en plats till dess församlingen vi byggt upp får tro för att sända oss till en annan plats vi känner kallelse till?" —

HELGE ERIXON

"Paulus var lärare i Efesus. Resultatet var att hela Mindre Asien fick höra evangelium. Detta bars fram genom ett andligt skeende. Det finns något hos Paulus som är anmärkningsvärt. Han talar om det i 2 Kor. 10:12—18. Detta är en gudomlig princip. *Gud tillmätte ett område.* Detta var Paulus område, ingen kunde bestrida detta. Nu skulle han gå vidare — på vad sätt? Jo, han säger: '*I samma mån som eder tro växer till, skall vi inom det område som har tillfallit oss, bland eder vinna framgång i så överflödande mått, att vi också få förkunna evangelium i trakter, som ligga bortom eder.*' Och om detta inte fungerade, vad gjorde Paulus då? Han vävde gethår — han var tältmakare." —

DONALD BERGAGARD

"Jag tror vi ser för begränsat på församlingen. Vi tänker endast på den lokala försam-

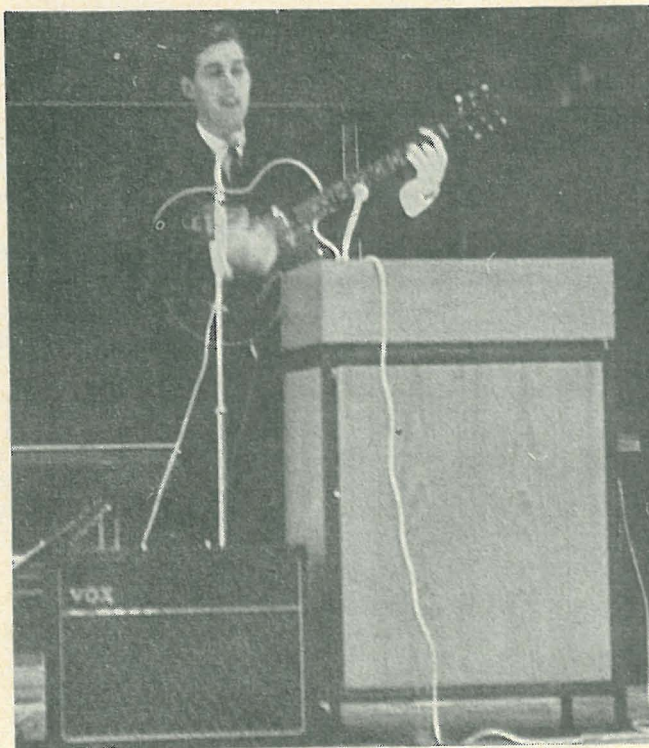
En stor sångarskara sjöng i de offentliga mötena.

lingen. Församlingen är framställd som kropp. Inte som kroppar. 1 Kor. 12:12. *Lemmarna är många men kroppen är en enda.*

När vi började i det här verket sade de i de andra församlingarna: Varför är ni på sidan av församlingen? — Vi fick höra detta jämt och ständigt. Men vi är ju som individer födda in i församlingen. Vi kan ingen annanstans vara, för vi är födda där. Då är det väl märkvärdigt om vi kan utföra en hel del saker utanför församlingen? — Hur kan vi vara på sidan av församlingen om Jesus är mitt ibland oss? — Om vi skall tala om att vi är utanför församlingen då måste vi lämna Jesus. Församlingen är ju en levande organism. Fast vi är många är vi *en* församling. Den internationella församlingen sträcker sig ut över hela jorden. I den universella församlingen inräknas även de hemgångna. Om jag gör vad som helst, delar ut traktater eller något annat så gör jag det som en lem i kroppen. —

Vem skall sända ut missionären? — Det naturliga är att församlingen sänder och underhåller. Men det finns exempel där inte detta fungerat. Jag känner en missionär som blev fräntagen underhållet. Men enskilda personer kände för honom och ville hjälpa honom. De tillsatte en kassör dit de sände sina offer. Fastän församlingens ledning tyckte något annat och låste honom, så lät han sig inte bindas. Kan man säga att detta var utanför församlingen? Var det obibliskt och fel eller kan man säga att det var riktigt fastän äldstebrodererna inte såg det så? Skall enskilda människor binda och stänga? Är det fel att missionären går ut själv?

Har vi fått för mycket samfundstänkande?

Karl Henrik Henriksson sjunger.

Om vi tar upp alltför många idéer och alltför litet av praktik så kan riktlinjer hämma. Det ger komplex åt evangelisterna. Det viktigaste är: Gå på om du har kallelse. — Gör vad du kan för Jesus. Det är alltför många som sitter still.

Jag frågade en gång en amerikansk evangelist: Varför har du inte en församling själv som du förestår och arbetar igenom? Han svarade: Jag kan inte, ty jag är ute och inspirerar andra församlingar och frågar dom, om de inte vill hjälpa till med den mission jag har i Afrika. —

Är det obibliskt?

Allting sker ju i församlingen. Programmet är väl inte i första hand att bygga upp en lokal församling — programmet är att evangelisera. När människor blir frälsta då uppbygger vi församlingen." —

SANNY LUNDGREN

"Känner vi till orsakerna till att denne missionär som Donald Bergagård nämnde om miste församlingens förtroende och blev stoppad? Det kan ju vara allvarliga förhållanden, syndfall eller förtroendefrågor som ligger som grund för församlingens ställningstagande. I sådana fall är det farligt att tvärtemot församlingens önskan understödja en sådan person.

Den lokala församlingen måste vara ett moderssköte. Vi kan inte lämna barn som är nyfödda. De är fullkomligt födda men någon måste ta vård om dem. Evangelisationen har många gånger varit för brådsakande."

ANDERS B. ANDERSSON

"Sanny Lundgrens anförande

bevisar den lokala församlingens nödvändighet.

Vi försöker här renodla två former av evangelisation vilket är mycket farligt. Den ena genom personliga initiativ, den andra genom den lokala församlingens uppbyggande. Vi glömmar då, att det personliga initiativet är oerhört beroende av den lokala församlingen, och att den lokala församlingen är lika beroende av de enskilda initiativen.

Först och sist är det vårt personliga gudsförhållande det är fråga om — det allra innersta av våra motiv. Det är inte en fråga om idéer och principer. Frågan är: Brinner mitt hjärta för att tjäna Gud? —

Gud ger inte sin välsignelse till oss, hur riktiga våra principer än är, om inte vårt motiv är det rätta.

En del säger: Jag vill inte låta någon församling binda mig! — Andra stöter ner och hindrar människor som vill tjäna Gud under åberopandet av Nya Testamentets principer. De grövsta brott har ofta begåtts under sken av att man stridit för ren lära och rätta principer. Jag har också sett att bakom en påstådd kamp för frihetsideal kan skymta maktlystnad, penningbegär, äregirighet och flera andra fula saker. Det är i första hand en fråga om våra motiv — inte om principer." —

HELGE ERIXON

"Hur långt skall det personliga initiativet sträcka sig? David säger i Ps. 103: *Han lät Mose se sina vägar, Israels barn sina gärningar*. Det är ledarna som skall ha visionen, inte folket.

Lewi Pethrus var hästlängder före församlingen. Han var det personliga initiativets man. De hade en lokal på Uppsala-

tan 11. Församlingen ville inte lämna den plats där de mött Gud. Men den unge Lewi Pethrus kände: Vi måste hyra en större lokal och samla människor. Så hyrde man Grand National, nuvarande Nalen och sedermera Auditorium — nuvarande Vinterpalatset, Stockholms största hörsal — och den fylldes söndag efter söndag i 15 år. Han höll församlingen i en trosspänning. Men det finns också exempel på missbruk där personliga initiativ haft förbannelse med sig. Men skulle inte Gud välsigna oss förrän vi är renläriga och absolut rena i våra motiv skulle han aldrig välsigna oss." —

ERIK GUNNAR ERIKSSON

"En del evangelister har en gitarr på axeln. Andra har en förstärkare till gitarren. En del har ett helt tält med sig. Finns det någon principiell skillnad mellan ett dragspel och ett tält?" —

RUNE GELINDER

"Skulle vilja ta upp den ekonomiska sidan. Erik Gunnar Eriksson framkastade frågan: Vad är det för skillnad mellan ett dragspel och ett tält. —

Frågan är väl om jag personligen går ut med ett upprop för finansiering av dessa saker. Det är väl uppenbart att församlingen är det insamlande, förvaltande och kontrollerande organet när det gäller insamlade medel." —

ERIK GUNNAR ERIKSSON

"Är då alla upprop felaktiga? Om jag har en vision att arbeta efter måste jag få hjälp med att förverkliga den. De som nås av uppropet understöder för att de har tro för verksamheten som bedrivs. Om nu den enskilde nås av ett upprop och han då vill understödja

måste han då fråga församlingen först? Vilka bröder och äldre skulle i så fall ta ställning till det?" —

ANDERS B. ANDERSSON

"Vi får aldrig glömma bort att vi här har att räkna med ett idealtillstånd och ett provisorium. —

Detta att samla in pengar är en oerhört ömtålig fråga. Församlingstanken får inte binda människor i deras offervilja. Om Stockholm och Örebro vill evangelisera i Norrland och gör ett upprop i Midnattsropet så riktar sig inte uppropet till församlingarna utan till den enskilde. Dessa behöver väl inte fråga församlingarna först om de får skicka en tia eller mera?

Det finns dock i Ordet en bestämd bild av att församlingen är det insamlande och kontrollerande organet. Men till dess vi nått fram till den vision vi har här så får vi nöja oss med ett provisorium. Men det provisoriet får inte bli permanent. Vi måste söka oss fram till, eftersträva, ideal- eller normaltillståndet."

ERIK GUNNAR ERIKSSON

"Få grupper har möjlighet att stödja en tältmission. Därför går jag frimodigt ut med mina upprop tillsvidare." —

RUNE GELINDER

"Är det höjden av frihet om vi allesammans hade en tidning för att finansiera våra behov?"

AGNE BARK

"Jag har noga lyssnat på de olika inläggen och jag har en del frågor att ställa. Ernst Höglander nämner i sitt inledningsanförande att vi i början hade en speciell framgång och var uppmärksammade av samtliga massmedia. Menar du att

skandalpressens, radions och TV:s inställning och uppfattning av väckelsen är det utslagsgivande för en väckelses omfattning och djup? —

Du säger att vi inga problem hade i början, men att vi har det i dag, och att en mycket biblisk sanning kan bli ett problem. Du menar att sanningen om den lokala församlingens suveränitet har kvävt alla försök till fri evangelisation så att utrustade evangelister av T. L. Osborns kaliber i dag sitter i små grupper och när endast en eller två syndare när de istället hade kunnat varit kända i hela världen och nått miljoner människor. Du frågar: Skall de hålla på med att bygga upp denna lilla grupp i ett år, två år, tio eller 20 år? — Jag frågar: Skall vi statuera avskräckande exempel från samfundsvärlden eller skall vi vända oss till Guds ord? Vad menar du att vi har för alternativ att välja emellan? Finns det bara två? Det ena, att utan större framgångar och synliga resultat utåt bygga upp en liten grupp i tio—tjugo år, det andra att bli en Osborn?

Guds ord säger att när en hel Kristus presenteras genom de fem tjänsterna när församlingen sin största effektivitet som missionerande och evangeliserande organ. Vad skall vi göra med det? Förneka det genom att hänvisa till historiens vittnesbörd och vår egen ovilja att lyda Gud eller tro Guds ord?

Om det, som är sagt här, i det första alternativet sker, då är det uppenbarligen något fel och församlingen blir inte uppbyggd som Guds ord säger, att den skall bli uppbyggd. —

Vad menar vi förresten med församlingens uppbyggelse?

Det har nämnts här att den består i att själar bli frälsta. Visserligen står det att vi skall

låta oss själva som levande stenar uppbyggas till ett andligt hus. 1 Petr. 2:5. Men det ordet är inte ställt till den ofrälsta världen utan till de troende. Det är först i och med frälsningen som uppbyggandet kan börja. Uppbyggandets målsättning är tydligt angiven i Ef. 4:13: *Till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bliva fullvuxna, intill Kristi fullhet.*

Och det är tjänsternas bärare som gör de heliga skickliga till att nå denna målsättning. Det är alltså inte bara fråga om en uppbyggelse i känslans värld. Men det är fråga om en troslivets uppbyggelse hos den enskilde som iståndsätter honom att bli en fungerande lem i församlingens kropp. Det utgår från den enskilde en levandegörande kraft från Gud som måste få återverkningar både i familjeliv, arbetsliv och församlingsliv.

Sedan kommer frågan om evangelistens uppgift.

Det är sagt att han skall tala och skriva. Jag frågar: Skall evangelisten ha en egen tidning? Skall han inneha en tältutrustning för 50—100.000 kr.? Skall han sätta sitt eget namn över den verksamhet han bedriver? Skall han skicka upp-rop och cirkulärskrivelser till enskilda med bön om pengar till en mission som ingen lokal församling anses ha tro för? Om det är det mönstret vi skall följa, så låt oss börja med det allihop. Låt oss alla ge ut en tidning där vi kan presentera våra trossteg och vad de trosstegen kommer att kosta våra offerare. —

Donald Bergagård ifrågasätter om vi kan göra något utanför församlingen då vi är i församlingen och är en lem i krop-

pen. Det är väl uppenbart att vi kan förgripa oss på församlingen. Det förhållandet att jag med Bibeln i hand kan bevisa att jag är en lem i församlingens kropp legaliserar väl inte allt jag gör? Och det är väl heller ingen garanti för att jag kan sätta Guds godkännandestämpel på alla mina egna planer och påhitt?

Det är ungefär med det som det var med dem som absolut skulle dansa i Anden i varje möte. Deras argument var följande: Vi är döpta i Anden och vi lever i Anden. Hur kan vi göra någonting som inte är i Anden. Om vi dansar eller står på huvudet så är det i Anden. Att de var i Anden, som de sade, legaliserade alltså vilka påhitt som helst. Samma förhållande uppstår när man identifierar sig själv med missionen. Man säger: Allt är mission, hela mitt liv är mission — allt jag gör är mission — det du ger mig ger du till missionen — allt jag äger och har det är Guds — alla medel som kommer in förvaltar jag inför Gud.

Det låter gudfruktigt och fromt men jag har många exempel som bevisar att det också är ett utomordentligt sätt att leva flott på. —

Bör det inte vara boskillnad mellan min privata egendom och församlingens egendom. Om jag köper ett dragspel för den lön församlingen ger mig är det mitt privata dragspel. Men om jag säger: Vi behöver ett dragspel eller en orgel i församlingen, låt oss offra till det — då är det församlingens egendom. Jag har rätt att spela på instrumenten men inte att betrakta dem som mina. —

Erik Gunnar Eriksson säger: Få grupper har resurser att stödja en tältmission — därför går jag frimodigt ut med mina upp-rop. —

Men kan vi handla nu, som

vi handlade för sex sju år sedan? Är vi inte i ett läge nu, där vi har möjlighet att praktisera Guds ord och lösa de här problemen utan några byggnationer över eller vid sidan av den lokala församlingen? Vore det inte naturligare att exempelvis fem församlingar som var för sig inte är så bärkraftiga inköpte ett tält gemensamt, istället för att en evangelist i egen regi köper det och reser mellan dessa fem församlingar? Det skulle bespara evangelisten mycket bekymmer, och skulle inte heller bli så betungande för församlingarna. Det hindrar ju inte evangelisten att resa mellan platserna och ansvara för dessa tältmöten."

ERNST HÖGLANDER

"Jag tror inte alls att vi kommit så långt att vi är färdiga att satsa enbart på den lokala församlingens suveränitet. Vi skulle givit rum för den första fasen i denna väckelse, för de banbrytande initiativen.

Det har här talats om provisorium eller ideal. Guds verk är alltid ett provisorium. Så länge väckelsens eld brinner är det väldigt provisoriskt. Men när man fått in alla tjänsterna och äldstebröderna sitter uppstaplade då är det inget provisorium längre. Precis som det skedde att Gud gick förbi de välordnade partierna fordom, så gör han än i dag." —

HELGE ERIXON

"Det finns en strykpojke hela tiden i den här debatten och det är den församling som inte fungerar.

Inte kan vi väl klaga på att de fria initiativen inte fått livsrum. Det finns väl ingen stad som liknande Stockholm har fyra fria grupper. Och i Göteborg har vi en 'Världsvide väckelse' och flera grupper som

följer *sin* vision. Det finns små Osbornar och små Oral-Roberts-yngel, men de kan inte betala sin egen mat utan när kampanjen är slut måste andra församlingar gå emellan. Här är människor som inte kan skilja på frihet och självsvald." —

ANDERS B. ANDERSSON

"För tre år sedan på en evangelistvecka här i Jönköping redovisade jag en upplevelse jag då gjort. Donald Bergagård hade överlämnat Midnattsropets redaktionsarbete åt mig. Jag fick i min hand en hel del vittnesbörd från unga människor som mött Gud till frälsning i denna väckelse. Av tjugosex sådana vittnesbörd var det tjugosom upplevt en speciell kallelse från Gud till tjänande. Var är alla dessa ungdomar i dag? Och var är många av de ungdomar som vid den tidpunkten var ute på fältet? —

I Rom. 10:16 står det skrivet: Hur skulle predikare kunna komma om de inte bleve sända? Detta är orsaken — de har inte blivit sända. Vi har drivit den sanningen att det är församlingen som skall sända, men församlingen har inte gjort det. Har det fötts en kallelse i en ung broders eller systers hjärta är det något Gud anförtrott åt oss att vårda. Vi måste hjälpa till här, så de kan förverkliga sin kallelse. Vi har försummat något oerhört väsentligt här. Det räcker inte med att Gud sänder. Församlingarna måste stå bakom med sina förböner och offer, annars kanske de mest handlingskraftiga och mest nitiska tar saken i egna händer och så skapas konflikter."

Sammanfattning:

Samtidigt som vi respekterar den lokala församlingens suveränitet så måste vi ge livsrum åt de personliga initiativen när

de ligger inom området av Nya Testamentets lära och praxis.

Under lördagen rörde sig ett mycket givande samtal om de andliga nådegåvorna och deras praktiska betydelse.

ANDERS B. ANDERSSON

som inlämnat frågan, inledde. Har vi rätt förstått alla gåvornas betydelse? Vi har t. ex. gåvan att ta sej an de hjälplösa, som bl. a. Barnabas hade — hur fungerar den? Se Apg. 9:6 ff. För varje ny uppenbarelse av Anden genom de andliga gåvorna fick de första kristna och får fortfarande församlingen, en ny fart framåt i verksamheten, precis som ett nytt raketsteg. Det är de andliga gåvorna som ger församlingen dess andliga status. —

HELGE ERIXON

visade på att gåvorna är knutna till de andliga ämbetena i församlingen och till de uppgifter Gud kallar människor. Han påvisade också tungotalets praktiska uppbyggelsesida för den enskilde i hans böneliv, liksom dess stora betydelse i samband med uttydning och profetiskt tal. —

Flera andra bröder och systers gav utifrån personliga erfarenheter inblickar i hur de andliga gåvorna verkar i det dagliga livet.

BJÖRNE ERIXON

framhöll nödvändigheten av en elastisk gemenskap, inom vilken gåvorna på ett mångfaldigt sätt skall tjäna till församlingens uppbyggnad. Upplös aldrig sambandet mellan Andens gåvor och frukt. Vi måste sänkas ned i kärlekens ocean och så renas att vi alltid använder gåvorna på ett sätt präglad av osjälviskhet och dessutom renat från mänskliga ambitioner.

ELDEN BRINNER I NYBRO

"Se, jag har låtit dig finna en öppen dörr, som ingen kan tillsluta." Ja, så ljuder Herrens redögörelse i Uppenbarelsebooken om församlingens läge i Filadelfia. Det är underbart att trots ofullkomlighet och svaghet få erfara hur Nådens dörr öppnas, inte av någon människa men av Herren själv, och då vet vi att inget jordiskt motstånd heller kan stänga den. —

Vi tackar Gud av hela vårt hjärta för det som har skett i Nybro med omnejd den senaste tiden. Vi har fått vara med och se hur nådens strömmar har flödat in i längtande hjärtan,

och fyllt torra och missmodiga själar med jubel och sång. Otrosberg har jämnats med marken och segerns fana vajar bland de tända och andefödda syskonen. —

Det började för tre veckor sedan, då broder Agne Bark var här på några dagars möten. Hans klara och fullödiga förkunnelse förde oss längre in i det överflödande livet i Kristus.

De två sista veckorna har broder Erik-Gunnar Eriksson varit hos oss och använts av sin Mästare på ett mäktigt sätt. Han hade bara lovat oss en vecka, men Anden ledde honom

till oss ännu en helg. Möten har förutom i Nybro hållits i Kalmar, Orrefors, Lenhovda och Skruv samt på en alkoholistanstalt utanför Nybro. På flera av dessa platser har vi fått vara med och se människor söka Jesus till frälsning. Den sista söndagskvällen upplevde vi ett väckelsemöte, som sent skall glömmas. Med överbevisning i ande och kraft gick förkunnelsen ut, att "nu är den välbehagliga tiden, nu är frälsningens dag". I eftermötet var det fyra flickor, som gav tillkänna, att de ville lämna sina liv åt Jesus, och en broder, som inte känt förvisning om upplevd frälsning, mötte Jesus till härlig förnyelse.

Ja, vi har stor anledning att prisa Jesus för det skedda, men i våra hjärtan har vi också en bön till Gud om att väckelsen skall föra med sig full överlåtelse av både ande, kropp och själ, så att Herren kan använda oss som församling till ett ständigt fruktbärande liv till många människors räddning innan verksamhetstiden för evigt är förbi.

Anders Duveskog

Jag vill TJÄNA JESUS

Jesus är underbart god och jag vill prisa högt Hans namn. Det är också underbart att här i den Bohuslänska skärgården få sprida det goda budskapet genom Midnattsropet, traktater och grammofonskivor. —

Jag har en liten båt jag åker

omkring med, vår, sommar och höst. Nu på vintern får jag ta ut mopeden och åka dit jag kan, för att få sprida Midnattsropet. Jag har i dagarna fyllt 75 år, så jag är inte ung längre. Men Jesus är densamme som fordom, och Han har styrkt och

uppehållit mig. Ära vare Hans heliga namn!

Flera sjukdomar har Han också helat mig ifrån — jag skall behålla om det en annan gång i Midnattsropet, som är en underbar tidning, vilken jag läser igenom gång på gång.

Jag är varken talför eller skrivkunnig, men på Herrens befallning har jag skrivit dessa rader.

Eder ringa broder
Anders Berntsson,
Hälleviksstrand

"Se, Brudgummen kommer!"

BÖN OCH BARNASKAP... *forts. fr. sid. 4*

ännu dyrbarare. Ty ju rikare vi upptäcker att hans frälsning är, desto tacksammare till honom själv blir vi. Då får vi en fullödigare anledning att hylla Jesus. "Hylla Sonen, så att han inte vredgas och ni förgås på er väg." (Ps. 2: 12.)

Barnaskapets betydelse.

Barnskapet är en sida i frälsningen, som inte får glömmas eller underskattas. Utan barnskapet, i vilket vi ropar Abba, Fader! till den, som Jesus kallade "min Fader och eder Fader", blir hela vårt gudsliv disharmoniskt och fladdrigt och obalanserat. Barnskapets välsignelser upplever vi i bönen och där upptäcker vi makten att vara Guds barn. Där skapas förutsättningarna för att uppfylla det bud, som Jesus kallade det förnämsta: att älska Gud. Och till detta barnskap får vi tillträde genom den, som har makt att här på jorden förlåta synder: Jesus. Frälsningsfrågan handlägges alltså i första hand av Jesus. Han är dörren. Går vi genom honom, skall vi få gå ut och in och finna bete (Joh. 10: 9).

Nu kanske du tycker, att det här verkar en smula krångligt. Du har kanske upplevt många bönesvar utan att ha tänkt på allt det här. Du har bett i ande och sanning. Just det, sådana tillbedjare vill Fadern ha (Joh. 4: 23). Av den anledningen och därför att Fadern och Sonen är ett har du fått svar. Men om du låter din bön bli litet mer medveten i distinktionerna mellan Fader och Son, skall du bättre bevaras i barnskapet och på ett djupare och fullödigare sätt lära känna Fadern och lära älska honom. Du får barnets naturliga orädda sätt — kärleken driver ut räddhågan (1 Joh. 4: 18) — att bedja och bedja med förtröstan att få det du beder om. Det är alltså

i första hand inte bönen adressering, som är avgörande för bönesvaret, men de Faders-riktade bönerna hjälper oss att bevaras i det barnskap, som är en grundval för tron. Vi riskerar inte att i den allmänna frälsningsglädjen och Jesushyllningen tappa bort Fadern, som gav oss Sonen, utan bevaras fastmer i en rikare frälsning. I annat fall kommer frälsningen att mista en del av sin glans. Också Jesus "bleknar", fast vi kanske skulle tro motsatsen.

Hur lär vi oss bedja?

Till sist. Låt nu inte dessa riktlinjer verka hämmande på din förmåga att bedja offentligt. Bed som du gjort hittills, om det så blir "bara" Jesus från början till slut. Han som rannsakar hjärtan vet, vad anden menar. Men praktisera hemma i din "kammare". Där, i det fördolda, där ingen människa ser dig, där skall du finna, att Jesus öppnat en väg inte bara till sig utan ända in i det allra heligaste, till Faderns hjärta. Där skall du upptäcka barnskapets sidor på ett djupare och medvetnare sätt. Och där skapas ett bönesätt, som steg för steg kommer att speglas i din offentliga bön.

Väckelsens väg.

Guds folk behöver uppleva en barnskapsväckelse. Vägen dit går genom bön till Fadern, i namnet Jesus. Detta är en av förutsättningarna för en fortsättning och fördjupning och spridning av den väckelse vi upplever. Låt oss alltså tillämpa detta böneliv och vi skall ännu mer få uppleva den fullkomliga glädjen enl. Joh. 16: 24, den som stilla döljer sig i böneumgängelsen och spricker ut i bönesvarens ljuvliga blomning.

Per-Olov Fägerholt

Allenast ett är nödvändigt

Om våra synder äro blodröda så kunna de bliva snövita, skriver Jesaja. Det är sant. Det är

vår upplevelse. Vi har upplevt det i våra liv.

Jesus lever och frälsar från synden.

När Jesus dog på Golgata, så utropade han: "Det är fullbordat." Då rämnade bergen, det blev mörkt över landet, solen miste sitt sken och förlåten i templet brast, uppifrån och ända ned.

Därinne i det allra heligaste, i templet, fanns en nådastol. Nu är det inte längre bara översteprästen som får gå dit in till

nådastolen utan nu får alla människor tillträde dit. Då vi kommer dit, till Jesus, med förkrossat hjärta så avvältrar han våra syndabördor och vi blir fria för blodets skull. Ingen behöver längre gå sorgtyngd. Jesus har burit allt, och vi får lägga av våra bördor vid hans fötter. Jesus säger att allenast ett är nödvändigt: att bli frälst och försonad med Gud. Halleluja. Amen.

*Abel Petersson
Sävsjö*

Då min yngsta syster endast var drygt två och ett halvt år gammal hade hon, till en söndagsskolljulfest, fått en programpunkt att utföra, det var en sång vilken lød: "Till Himlen vill jag fara, hos Jesus vill jag bo. O, må jag blott bevara min enkla barnatro."

En bevarad barnatro är den största rikedom man kan ha med sig ut i livet. Att tro på Gud är det mest väsentliga för en människa. Det beror på gudstron hur livet kommer att gestalta sig. —

Min moders varma gudstro gjorde ett mycket starkt intryck på mig. Jag var helt liten då jag greps av hennes innerliga tillit till Herren. Jag såg och hörde hur hon bar fram allt, både smått och stort, inför Gud, och alltid lika lugnt vilande på Herrens löften i förvisning om att Han skulle ta hand om allt. Detta gjorde att jag helt tidigt med mitt hjärtas fasta övertygelse sade till Herren: Samma tro och samme Gud vill också jag äga hela livet —.

Kanske du en gång har ägt en levande tro på Gud? Du minns hur du bad tillsammans

Har Du bevarat Din barnatro

med din mor. Du kommer ihåg hur tryggt det kändes då hon innerligt inneslöt dig i sina böner. Då trodde du enkelt på din moders Gud. Men så växte du upp och din barnatro plockades, så småningom, ifrån dig mer och mer. Du förlorade det dyrbaraste för både tid och evighet. O, min vän besinna vad du har förlorat!

En kollega till mig och jag hade en gemensam väninna. En dag frågade en kamrat mig om denna vår vän: "Varför är hon så helt och hållet olik sig? — Hon som alltid varit så harmonisk och glad, jämt så lugn och trygg?" —

Då måste jag tala om den smärtsamma orsaken: hon hade förlorat sin barnatro.

"Då förstår jag" — fick jag

till svar — "hon har förlorat grunden till sin inre ro." —

Men det stora och underbara är mitt i denna tragedi av en förlorad gudstro — att det lyser en hoppets stjärna. Detta ljus och löfte är JESUS. Han väntar på dig liksom en fader väntar åter sin förlorade son. Jesus älskar dig, ger dig förlåtelse och full upprättelse samt trygghet än en gång. Herren har mycket högre tankar om dig än att du ska leva ditt liv olyckligt i synden. Före världens grund var lagd har han utvalt dig att vara helig och ostrafflig inför sig, står det skrivet i Guds Ord.

Jesus kommer snart tillbaka! Nu är väckelse och frälsningsens tid för olyckliga bönebarn. Fly för ditt livs skull, för ditt eviga väl, ifrån synden och dina ogudaktiga kamrater! Rädda din själ! Jesus skall lösa dig från varje syndens band och boja. Det gamla blir förgånget. Jesus har all makt och kraft och kan göra allting nytt. Du får tro såsom du trodde förr. Du får tro som din moder trodde och din mors bön blir besvarad.

Doris Högländer

Från väckelsekampanjen i Norrköping

Maranataförsamlingen i Norrköping har haft en väckelsekampanj, då broder Donald Bergagård varit ibland oss och Jesu namn har blivit förhärligat på ett underbart sätt. I avslutningsmötena deltog även broder Rune Gelinder. —

Mötena har hållits i IOGT:s lokaler samt i en aula med 500 sittplatser. De troende ställdes i budskapen inför det allvarliga tidsläget och påmindes om hur kort vår tid att verka är. Guds ord blev stadfäst genom att själar frälstes, sjuka helade och avfällingar upprättade.

Pris ske Gud!

Avslutningsdagens möten kommer vi aldrig att glömma. Rune Gelinder talade om vad Gud vill göra med sitt folk och vi häpnade också över det Gud gjort i denne unge mans liv. Broder Bergagård talade om den nuvarande världsordningens slut. Människorna ställdes inför det skakande allvaret i frågan: Innanför eller utanför — var skall du stå en gång? Tårfyllda ögon sågs överallt i lokalen. —

Björne Erixon och församlingens sångare samt sångare

från många platser i landet har också deltagit till stor välsignelse i mötena.

Vid två olika tillfällen hade vi också möten i ett av stadens affärscentra, som blev till märkbar välsignelse.

Skall man göra en sammanfattning av denna kampanj, är den ett enda stort tacksägelseämne, då Jesu namn förhärligades på ett underbart sätt. Gud skall välsigna sina tjänare i fortsättningen och stå dem bi i deras arbete för själsars frälsning.

Sven-Olof Wirebrand

Vilka av dessa skivor saknas i Ditt sortiment?

Sätt ett X för de skivor Du önskar och vi sänder dem mot lösen ENDAST 10: —. Resterande på månadsavbetalning.

- ☐ MRM 55. Curt Petersén, Roland Lundgren (insjungen. nov. 1967): Vi är på resa/Tänk för dig som vandrar utan Gud/Ovan stjärnor klara/Mitt hem bortom bergen.
- ☐ MRM 54. Bosse Andersson (inspelning nov. 1967): O, säg mig varför gråter du —?/Snart skall portarna öppnas där hemma/O du kära Golgata/Jag är glad.
- ☐ MRM 53. Marita Hammar (inspelning nov. 1967): O, säg mig varför gråter du —?/Snart skall portarna öppnas där hemma/O du kära Golgata/Jag är glad.
- ☐ MRM 52. Sionförsaml. sångare i Falköping med Curt & Roland nyinspelning): Sjung än en gång hemlandets sång/Jag fann en frälsning/Om du vinner jordisk makt och ära/Han lever.
- ☐ MRM 51. Norlins, den sjungande familjen (nyinspelning nov. 1967): Mina vackra drömmar/He's got the whole World in his hand/Tala om din nöd för Jesus/Jesus vet hur det skall vara.
- ☐ MRM 50. Bosse Andersson sjunger: Nere i dalen/Jesus min törnkrönte Konung/Främlingsland/I Himlens land.
- ☐ MRM 49. Gösta Fredensjö sjunger till ensemble: Den bräckliga skutan/Led mig o Herre/På enkel biljett/Till vårt hemland.
- ☐ MRM 48. Vivian Mårtensson sjunger till hammondorgel, gitarr och vas: Din nåd är mig nog/Golgata under/O, jag längtar att en gång få vara där/Jag aldrig kan ångra.
- ☐ MRM 47. Falköpingstrion sjunger tillsammans med Kurt och Roland: Ljuvligt och kärleksfullt/Mamma är det långt till himlen?/Som en härlig gudomskälla/Till himlens land.
- ☐ MRM 46. Marita Hammar sjunger till piano, gitarr och trummar: Käre Jesus jag kommer till dig/Hela vägen gå/Han lever/Det skall bli vårt sitt pris.
- ☐ MRM 45. Bertha Svensson sjunger till piano, gitarr och trummar: Icke heller jag fördömer dig/Den dyrbara pärlan/Han är liljan uti dalen/Jesus du min vän.
- ☐ MRM 44. Duettsång av Kurt Petersén och Roland Lundgren: Barnabön/Vitare än snö/Jesus remembered me/Du fallna stjärna.
- ☐ MRM 43. Fyra sånger av Aina Nilsson: Han lever/Två dina kläder/Jesus min vän/Jubelsång.
- ☐ MRM 42. Gunnar Carlsson och Gunnar Johansson: Medan kärleken från korset talar/Hela natten lång har jag strävat/Jag vet en plats.
- ☐ MRM 41. Fem evangelister sjunger till hammondorgel, piano och gitarr: När min resa är slut, solosång av Arnold Andersson. Aldrig är det så i Kanaans land, sång av evangelister. Ej vad jag vill Gud, duett Sigrd Andersson och Gunilla Fredriksson. Varför Irrar din blick uti natten, solosång av Arnold Andersson.
- ☐ MRM 40. Åsa Gunnarsdotter sjunger till hammondorgel, piano, solo- och kompgitarr: Det enda/Jag är på resa/Om jag ägde allt men icke Jesus/Min Gud förmår.
- ☐ MRM 39. Gunilla Fredriksson och Sigrd Andersson sjunger till hammondorgel och piano. Sologitarr Per-Arne Imsen: Min själ den väntar efter Herren/Gud är trofast/VI är nu på väg till himlen/O, vänd om till din Gud.
- ☐ MRM 38. Rune Gelinder sjunger till hammondorgel och piano. Sologitarr Per-Arne Imsen: Jag sjunken var/Jag är härligt löst och fri/I klippan honung är/Ett härligt liv jag äger.
- ☐ MRM 37. Arne Imsen sjunger till hammondorgel, piano och gitarr: Klippa du som brast för mig/Jag vet en väg som leder/I evig kärlek/Sista resan.
- ☐ MRM 36. Till den okända trakt/De komma från öst och väst/Frälsning i Jesus allena/All min fröjd. Sång av Afrikamissionärerna Eklund.
- ☐ MRM 35. Gud är god/Halleluja/Frälsning i Jesus/Äran åt Jesus/Att vara Din o Jesus/Tänk när jag min Herre skådar. Sång av Afrikamissionärerna Eklund.
- ☐ MRM 34. Därför sjunger vi. Sång av familjen Norlin. Kom och drick. Duett Sam och Stefan Norlin. Jesus kommer snart. Sång av familjen Norlin. Jag går till himlen. Duett. Lars och David Norlin.
- ☐ MRM 33. Sjung Evangelium. Inspelningen är gjord i ett väckelsemöte. Jag vet en vän. Sång av Tore Johansson.
- Gamla tidens kraft.** Sång av Eskel Axelsson. Nu har jag funnit ett härligt land. Duettsång Elise Olofsson och Inga-Lill Blomqvist. Snart en morgon bryter fram. Sång av Liliane Krantz.
- ☐ MRM 32. Sigrd Andersson sjunger till ackomp. av Eystein Raude: Städs på Sion jag tänker/Jag är svag men Du är stark/Lever Du livet i Kristus min vän/Se, han räcker ut sin hand.
- ☐ MRM 31. Donald Bergagård med sångare från Jönköping sjunger (inspelat vid möte i Vaggeryd): Till himlens land/En sådd är vårt liv/Han lever/Underbar hälsa sjuklingar får/Jesus har satt mig fri.
- ☐ MRM 30. Eystein Raude sjunger till eget gitarrackompanjemang: I Egyptens mörker/Gud har älskat världen/Mannen Jesus/Han är densamme i dag.
- ☐ MRM 29. I lustgården/Han skall förstå. Solosång av Donald Bergagård. Frukt ej stormen/VI reser hem. Sång av Donald Bergagård, Roland Lundgren och Kurt Petersén.
- ☐ MRM 28. Gyllne fält för vinden vaja/Gyllne morgon/Bortom gyllne sol. Bibelskolans strängmusik i Stockholm 1965 och Arne Imsen. Jag vet. Solosång av Arne Imsen.
- ☐ MRM 27. Arne Imsen sjunger: Låt mig dricka ur krukan/Jag tror på Gud/På en avlösens höjd.
- ☐ MRM 26. Vivian Mårtensson sjunger: Halleluja snart skall dagen gry/O, du Golgata kors/Längtande bruden/Min trofaste Gud.
- ☐ HEP 264. Bosse Andersson sjunger fyra sånger: Den gamla sången/Möt mig, o Gud/Jublande, sjungande går jag/Striden på jorden ej evig skall vara.
- ☐ EP 99. Anita Nilsson och Bosse Andersson sjunger duett: Ljudet av Hans steg/Strålände stad/Ser du ljuset som strålar/Vid Hans kors.
- ☐ MEP 5. Kurt Petersén, Roland Lundgren och Donald Bergagård sjunger: Ett härligt hem/En sång har jag mottagit från Himlen/Gud är på tronen ännu/Guds slag pågår.
- ☐ MEP 6. Donald Bergagård sjunger: Vi skall fara bortom månen/Jag vill evigt prisa Lammet/På löftenas vingar/Underbar, underbar.

BESTÄLLNING. OBS. Ny tidning medföljer varje order, sänd därför in annonssidan.

Härmed beställes de grammofonskivor jag markerat med "X" att sändas mot postförskott eller avbetalning.

..... st. skivor nr

.....

Namn:

Adress:

Postadress:

Telefon:

Kupongen insändes till EVANGELI-CENTER, Borlänge 2. Tel. 0243/105 95. Postgiro 125 99

DENNA SIDA
kommer i fortsättningen
att upplåtas för
MÖTES- och KONFERENSANNONSER

Självkostnadspriset för en annons av
nedanstående storlek är 50:—

Maranataförsamlingen i Stockholm

har som regel sina möten på följande tider:

Lördagar 19.30 Bön- och lovprisningsmöten, söndagar 11.00 och 19.00, onsdagar 19.30 Frigörelse- och väckelsemöten. Mötesannonser onsdagar och lördagar i Dagens Nyheter.

Förest. ARNE IMSEN, tel. 31 71 35

Missionskassör STURE SWÄRD, pg 44 10 05

ENOCH KARLSSON BESÖKER JÖNKÖPING DEN 5–10 MARS

Möten i FOLKETS HUS

Tisdag 19.30 Bibelstudium. Onsdag 19.30, lördag 19.30 och söndag 15.00 och 19.30 väckelsemöten.
Församlingens vittnen och sångare deltagar.

MARANATAFÖRSAMLINGEN

MOD

**TRYGG-
HET**

HÄLSA

LIV

**JESUS
GIVER**